

skal bidrages aarligt med et Beløb af mindst $\frac{1}{5}$ pCt. af Laanets oprindelige Beløb.

Der tænkes oprettet en Risikoudligningsfond paa 10 pCt. af det samlede Laanebeløb, altsaa med et Maksimum af 2 Mill. Kr. De af Forsikringselskaberne til Raadighed stillede Beløb andrager i alt $20\frac{1}{2}$ Mill. Kr. De resterende $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. tænkes tilvejebragt ved Overførelse af et saadant Beløb fra Domænefonden til Kongeriget Danmarks Hypotekbank. Risikoudligningsfonden skal da, svarende til Navnet, tjene til Støtte for Reservefonden, dersom denne maatte gaa ned under $1\frac{1}{2}$ pCt. af det til enhver Tid skyldige Restbeløb, og til Aflastning af Statens Andel i det solidariske Ansvar ved Overførelse af Midler fra Reservefonden til Risikoudligningsfonden, dersom Reservefonden maatte overstige 4 pCt. af det til enhver Tid skyldige Restbeløb, og dersom der paa det Tidspunkt, da dette indtræder, maatte være Skyld fra Risikoudligningsfonden til Reservefonden, som endnu ikke er betalt.

Endvidere foreslaas det, at der fra Risikoudligningsfonden i Udlaansperioden skal kunne ydes Hypoteklaanefondens Forstrækninger til Afholdelse af Administrationsudgifter, dog at disse Forstrækninger ikke maa andrage mere end 40 000 Kr. aarlig som Maksimum, altsaa i disse tre Aar ikke over 120 000 Kr. Man har stillet dette Forslag under Hensyn til, at det maa forventes, at Hypoteklaanefonden med eet Slag vil komme ind i en ret betydelig Virksomhed og derfor ogsaa kan faa Administrationsudgifter, som det ikke er muligt at dække ved de Beløb, som straks vil være til Disposition dertil, og som man derfor maa afholde forskudsvis gennem Risikoudligningsfonden. Det bestemmes endvidere, at denne eventuelle Ydelse skal forrentes med 5 pCt., og at den vil være at afdrage ligesom anden Gæld fra Reservefonden til Risikoudligningsfonden, dog at Indenrigsministeren kan træffe nærmere Bestemmelse om saavel Tidspunktet som det Tempo, hvori Afdragsvirksomheden skal finde Sted.

Det er, i Lighed med hvad der gælder indenfor andre Foreninger med det Formaal at yde Laan mod Pant i faste Ejendomme, foreslaaet, at Laanet fra Fonden ved Ejerskifte forfalder til Betaling, dog at der naturligvis, saafremt Fondens Bestyrelse maatte finde det forsvarligt, kan træffes en Ordning med den nye Ejer, saaledes at Laanet helt eller delvis beholdes, og man har forment Vilkaarene saaledes, at de er i Overensstemmelse med Bestemmelserne i

den nye Tinglysningslov, som træder i Kraft den 1. April.

Fonden skal ledes af en Bestyrelse paa 5 Medlemmer, hvoriblandt den administrerende Direktør; de øvrige 4 Medlemmer tænkes saaledes udvalgt, at de kommer til at repræsentere lokal Indsigt i de sønderjydske Landsdeles forskellige Omraader. Indenrigsministeren vælger Bestyrelsens Medlemmer, men kun 5 af Kontrolkomiteens 15 Medlemmer; medens Laantagerne vælger 10 og altsaa i Kontrolkomiteen faar den Hovedindflydelse, som det ogsaa i Betragtning af Kontrolkomiteens Virksomhed forekommer mig, at Laantagerne har et billigt Krav paa. I øvrigt indeholder Lovforslaget en Række Bestemmelser om Revision, om Administrationen, om Stempelfrihed for de til hele denne Virksomhed hørende Dokumenter o. s. v., Ting, som jeg ikke skal komme ind paa i Enkeltheder.

Det er lykkedes i det høje Folketing at naa til fuldstændig Enighed om Udformningen af Lovforslaget i Erkendelse af den store Værdi, som det vil have for Løsningen af den Opgave, der unægtelig foreligger i de sønderjydske Landsdele, og som Lovforslaget tager Sigte paa. Jeg haaber da, at den samme Villighed til at bøje Opfatelserne mod hinanden, som har fundet Udtryk i den opnaaede Enstemmighed i Folketinget, maa finde Udtryk i det høje Landsting, og jeg skal med disse Ord paa det varmeste anbefale Lovforslaget til villig og hurtig Behandling.

Jefsen Christensen: Jeg vil gerne straks udtale min uforbeholdne Glæde og Taknemmelighed over de fremsatte Lovforslag. Naar der fra Tingets Side maatte blive spurgt om Lovenes Nødvendighed, baade Hypoteklaanefondsloven og den nye Lov om Oprettelse af en sønderjydsk Laanekasse, vil jeg blot ganske kort derom sige, at de særlige økonomiske Tilstande i de sønderjydske Landsdele har været skildret saa tidt og er belyst paa saa forskellig Maade, at der neppe kan siges noget synderligt nyt om dem, men jeg maa dog have Lov til at pege paa, at det, der fører med sig, at vi Gang paa Gang har maattet vende tilbage til disse Forhold siden Genforeningen i 1920, er dette, at de Markkapitaler, som fandtes i de sønderjydske Landsdele forud for Genforeningen og i højere Grad var til Stede efter Genforeningen — men deres Værdi var da mindre —, gik tabt for den sønderjydske Befolkning. Der skete ikke alene